

Jachtig

Colofon

ISBN: 978 94 6365 107 3

Eerste druk 2018

© 2018, Daan Fousert

Exemplaren zijn te bestellen via de boekhandel
of rechtstreeks bij de uitgeverij:

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

Telefoon: 058-2894857

www.elikser.nl

Vormgeving omslag en binnenwerk: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

PSYCHOLOGISCHE THRILLER

JACHTIG

Een Caitlin-avontuur

DAAN FOUSERT

Hoofdstuk I

Vreemde bezoeker

Maandag 17 september 2012.

“Caitlin, werk aan de winkel. Er is een dode gevonden bij de hoofdingang van het Royal Paviljon. Jenny Weinberg is al onderweg met haar team. Details heb ik nog niet.”

“Dank je, Lauren, ik ben al onderweg.”

Ze haalde haar schouders op naar Eliot en liep naar haar werkplek om haar sleutels te pakken.

Op weg naar haar auto belde ze Imogen.

“Imogen, we hebben een dode in het Royal Paviljon. Hoofdingang. Kun je daar over een minuut of tien zijn? Ik heb je nodig.”

Nog geen vijf minuten daarvoor had Eliot Rubenzahl, haar baas, haar op zitten te hemelen:

“Je hebt het toch maar weer geflikt, Caitlin! Binnen twee weken een complexe zaak opgelost. De hoofdcommissaris zal blij met je zijn. Het zal hem niet moeilijk vallen je tot hoofdinspecteur te benoemen.”

Ze had Eliot verbaasd aangekeken.

“Maar dat ben jij toch?”

“Ja, dat ben ik, maar niet lang meer. Ik heb namelijk vanmorgen te horen gekregen dat ik bevorderd word tot districtscommandant.”

“Had Geoffrey toch gelijk!”

“Ja, hij had het goed gezien. Er waren meer kandidaten en destijds heb ik je verteld dat ik wist dat ik op een lijst stond. De kans was groot dat ik benoemd zou worden.”

“En dat is nu gebeurd! Gefeliciteerd! Wanneer gaat het in?”

“Over twee maanden gaat de benoeming in en dat betekent dat ik alle tijd heb om de lopende zaken goed over te dragen.”

“En een opvolger voor te dragen?”

‘Ja, maar dat zal niet zo moeilijk zijn. Je hebt een goede staat van dienst en iedereen zal verwachten dat jij naar mijn stoel gaat.’

“Zijn er dan geen andere en misschien betere kandidaten?”

“Formeel zullen die er wel zijn en er zal ook serieus naar gekeken worden, maar het is uiteindelijk de hoofdcommissaris die beslist en met jouw staat van dienst kan ik me niet voorstellen dat hij je zou passeren. Zou je het willen?”

Caitlin keek hem aan en schoot in de lach.

“Je weet wat ik destijds gezegd heb. Ik denk daar nu niet anders over maar om met jouw woorden te spreken: je hebt de baan pas als je benoemd wordt.”

“Je hebt alleen nog wel een moeilijk probleem af te ronden.”

“Wat bedoel je daarmee?”

“Wat dacht je van Imogen Sadler?”

“Oh ja, natuurlijk. Ik denk dat ik daar snel uit ben.”

“Je gaat haar ontslaan?”

“Nee. Haar ontslaan lijkt me een verkeerd besluit.”

“Op de avond dat je hoorde dat ze het alibi was voor de dader in je vorige moordzaak, David Mountique, was je anders erg duidelijk.”

“Ja, maar je kent me. Dan zie ik zo’n onderzoek in gevaar komen en raak ik gefrustreerd. Nu we een paar dagen verder zijn en de zaak afgerond is, denk ik toch iets genuanceerder.”

“Zul je haar ooit weer kunnen vertrouwen?”

“Ja, ik denk zelfs meer dan voorheen. Natuurlijk ben ik nog steeds boos over wat ze gedaan heeft en hoe ze daarmee

alles in het honderd had kunnen laten lopen. Dat is echter niet gebeurd. En denk je niet dat ze haar lesje dan nu wel geleerd heeft?”

“Daar ben ik ook wel van overtuigd.”

“Dus? Moet ik dan een goede rechercheur laten lopen, omdat ze een keer iets fout heeft gedaan?”

“Goeie vraag, maar zal het weer worden als voorheen? Zou zij nog met jou willen werken en kun jij nog met haar werken op de wijze waarop je dat eerst deed?”

“Voor mij tellen een paar dingen, Eliot. Op de eerste plaats wil ik weten wat zij geleerd heeft van haar escapades. Op de tweede plaats ben ik geïnteresseerd in wat ze gaat doen om een herhaling te voorkomen. Imogen is en blijft een meer dan uitstekende rechercheur, die ik hard nodig zal hebben. Sterker: ze zal misschien mijn plek moeten overnemen als jouw voorspelling over mij bewaarheid wordt.”

“Jouw plek overnemen? Je gaat haar bevorderen in plaats van ontslaan?”

“Dat zou wel in mijn lijn van denken kunnen liggen en ik weet dan zeker dat ik er nooit spijt van zal krijgen.”

“Volg je nu je gevoel?”

“Ja en nee. Mijn ratio zegt me dat ze een uitstekende rechercheur is en mijn gevoel vertelt me hoe ik behandeld zou willen worden als mij zoiets zou overkomen. En dan hoop ik ook dat ik een baas heb die kan vergeten en vergeven, op voorwaarde dat ik er iets van heb geleerd. En zo wil ik haar ook benaderen. Kun je het met me eens zijn?”

“Caitlin Dern, ik wist dat je een bijzonder mens was toen je destijds voor het eerst hier binnenkwam. Daarna heb je me menig keer verbaasd, maar nooit teleurgesteld. Ik twijfel geen moment aan de juistheid van jouw beslissingen, hoewel ik de weg daar naartoe niet altijd begrijp. Als je dit inderdaad besluit over Imogen, dan zal ik je keus voor honderd procent

steunen en zal mijn respect voor jou alleen nog maar groter zijn. Sterker nog: het is een doorslaand bewijs dat je als geen ander geschikt bent voor de positie van hoofdinspecteur. Ik heb altijd gedacht dat vertrouwen iets naïefs was maar door jouw uitleg dringt het nu tot me door dat het de moedigste daad is die je kunt stellen.”

Hun gesprek werd onderbroken door Lauren.
“Caitlin, werk aan de winkel!”

Tijdens haar huwelijk met Jayden was Caitlin wel eens in het Royal Paviljon geweest. Ze vond het een vreemd gebouw. Voorheen was het een koninklijk paleis, gebouwd in opdracht van prins George van Wales die toen regent was voor koning George III. Officieel had hij het laten bouwen om ‘tot rust te komen’. Beweerd werd dat de dokter hem rust had voorgeschreven, maar in werkelijkheid gebruikte hij het paleis voor zijn rendez-vousjes met zijn maîtresse Maria Fitzherbert. Oorspronkelijk was het een classicistisch landhuis dat hij liet verbouwen en uitbouwen in Indiase stijl, met minaretjes, koepels en pagodes. De latere Koningin Victoria was helemaal niet gecharmeerd van het paleis en, mede door het gebrek aan privacy, besloot ze het te verkopen aan de stad Brighton. Nu is het een museum dat jaarlijks door duizenden wordt bezocht.

Caitlin toonde haar badge bij de ingang en kon doorrijden. Ze zag dat het gehele terrein inmiddels was afgesloten en voelde een mate van trots op de politie van Brighton die dit zo snel en efficiënt gedaan had. Buiten langs de hekken stonden mensen nieuwsgierig te kijken. Niet dat ze iets konden zien maar sensatie trekt altijd mensen. Ze hield stil bij het grasveld voor de hoofdingang, trok haar witte overall aan en liep het laatste stukje. Onder de koepel zag ze dat Jenny

Weinberg, hun patholoog-anatoom, al bezig was. Ook zag ze Imogen met een paar mensen praten. Toen Imogen haar zag, stopte ze haar gesprek en liep op haar af.

“Caitlin...”, begon ze. Maar Caitlin onderbrak haar en pakte haar bij haar arm. Ze keek haar aan en realiseerde zich op dat moment dat ze niet zonder haar zou willen werken. “Het is goed dat je er bent, Imogen. Ik heb je hard nodig. Zullen we wat is gebeurd achter ons laten en ons richten op deze zaak en toekomstige zaken?”

Ze zei het met haar natuurlijke warmte en ze zag dat Imogen tranen in haar ogen kreeg. Normaliter werd zij niet snel geëmotioneerd door iets. Dit raakte haar en Caitlin was blij met haar besluit.

“Wat hebben we hier?”, vroeg ze zakelijk.

Imogen slikte en schakelde over:

“Het lichaam van een man. Hij is tussen de 40 en 50 jaar oud en volgens Jenny al uren dood.”

“Wie heeft hem gevonden?”

“Het hoofd van de beveiliging die samen met een bewaker zijn ronde deed, vlak voor de openstelling van het paleis. Hij heeft direct de politie gebeld en op eigen beweging besloten de toegangshekken gesloten te houden.”

“Dus er is niemand bij geweest?”

“Behalve dan de bewakers en nu Jenny met haar team.”

“Nog andere getuigen?”

“Nee.”

Caitlin begroette Jenny en vroeg of ze al iets kon zeggen.

“Waarschijnlijk niets meer dan Imogen je al verteld heeft. We zijn net voor jou binnengekomen. Geef me even en dan kan ik je in grove lijnen vertellen wat we hebben.”

Caitlin wenkte Imogen en liep met haar weg van de plek waar het lichaam lag.

“Is de dode bekend bij de bewaker?”

“Nee, hij kent hem niet en was ook verbaasd de man hier aan te treffen.”

“Ik neem aan dat ’s nachts alles gesloten is voor publiek, inclusief het park?”

“Ja, met uitzondering van de bewakers die regelmatig hun ronde doen over het terrein en door het gebouw. Ik heb hun gevraagd de namen van de andere bewakers van afgelopen nacht te geven. Dan kunnen we die straks bezoeken en ondervragen. Mogelijk hebben zij iets gezien of gehoord.”

“Dat betwijfel ik, maar het is goed om dat na te trekken. Wat weten we nog meer?”

“Niet zo veel, behalve dan dat er dagelijks honderden mensen het paleis bezoeken. Ik ga ervan uit dat ons slachtoffer tot die bezoekers behoorde en achter is gebleven. Hoe zou hij anders hier hebben kunnen komen?”

“Laat een paar mensen uitzoeken hoe het beveiligingssysteem hier werkt. Er zijn camera’s en de beelden kunnen ons hopelijk iets zeggen of er iemand na de sluiting te zien is. Laat ze ook kijken of er ergens openingen zijn in het hek of misschien een geheime toegangspoort, waarlangs hij binnen had kunnen komen.”

“Komt voor elkaar, ik zet er gelijk een paar mensen op.”

Ze liepen langs de ramen aan de voorkant van het paleis. Alles zag er goed beveiligd uit.

“Dit heeft geen zin”, stelde Caitlin vast en draaide zich om richting Jenny.

“Ik ga eens horen of ze al iets weet.”

“Dan bel ik een paar rechercheurs met de vraag hierheen te komen.”

Caitlin zag dat Jenny opdrachten gaf de dode man te fotograferen.

“Weet je al iets, Jenny?”

“Hij moet al een aantal uren dood zijn. Ik vermoed dat het in

de vroege morgen is gebeurd, zeg rond een uur of vier. Het is duidelijk een misdrijf, getuige de kogels die op korte afstand op hem zijn afgevuurd. Twee schoten, één in zijn buik en de tweede in zijn hoofd. Het laatste is hem fataal geweest. Hij moet hier tegen deze pilaar hebben gestaan toen het gebeurde. Je ziet dat een kogel door zijn lichaam is gegaan en is afgeketst.”

“Kun je iets over de schietrichting zeggen?”

“Alles wijst erop, zeker als je kijkt naar de inslag van de kogel in de pilaar, dat hij vanuit die richting is neergeschoten.”

Ze wees op de ingang.

“De schutter heeft bij de deur of mogelijk vanuit de deuropening geschoten. Verder kan ik er weinig van zeggen. Maar ik ga het reconstrueren in het lab, dan heb ik daar zekerheid over.”

“Weten we al wie het is?”

“Nee, we hebben geen identiteitsbewijs op zijn lichaam gevonden en ook geen portemonnee of portefeuille. Dus dat wordt moeilijk. Wat ik wel kan zeggen, maar dat had je misschien al gezien, is dat hij afkomstig is uit het Oosten, misschien Pakistan, India, Irak, Iran of ergens uit die buurt.”

“Denk je dat het een roofoverval is geweest?”

“Dat kan ik niet zeggen, Caitlin. Er ligt geen briefje bij.”

“Verder nog iets op hem gevonden?”

“Ja, dit”, en ze pakte uit haar spullen een plastic zakje met daarin een kurken sleutelhanger waaraan een paar sleutels zaten.

“Aha, van een boot?”

“Dat dacht ik ook, dus dat maakt het iets gemakkelijker.”

Ze draaide de houder om en zag daar een naam: ‘Fabriqué’.

“Ik denk dat het de naam van een boot is”, gaf Jenny aan.

“Misschien daar beginnen met zoeken? Dan neem ik het lichaam mee.”

“Wat vind je, kunnen we de plek vrijgeven daarna of wil je nog terugkomen voor nader onderzoek?”

“Nee, het is wel duidelijk. Hij is hier neergeschoten. We zijn al even binnen geweest, maar niets wijst erop dat hij daar is geweest. Zinloos om dan het paleis de hele dag dicht te houden. Ook zielig voor al die mensen.”

Ze knikte even met haar hoofd richting de hoofdingang.

“Je hebt gelijk, ruim alles op en geef het dan vrij. Dan ga ik met Imogen naar de haven. Misschien vinden we daar een boot met de naam Fabriqu e.”

Imogen vertelde haar dat Brook en Lauren onderweg waren en ieder moment konden arriveren.

“Dan wachten we daar even op, kun je hen instrueren en dan rijden we daarna samen naar de haven. Het ziet ernaar uit dat we op zoek zijn naar een boot.”

Ondanks het mooie weer lagen de meeste boten in de haven.

“Wat een kapitaalvernietiging!”, mompelde Imogen en Caitlin schoot in de lach.

“Ja toch!?”, riep ze nog eens uit.

“Natuurlijk, Imogen, er ligt een heel kapitaal in het water. Bedenk wel even dat dit allemaal gebouwd is en verkocht en ook onderhouden moet worden. Dus veel mensen hebben hier baat bij of baat bij gehad.”

“Dat weet ik ook wel, alleen als je dat zo ziet liggen, dan schiet dat door mijn hoofd.”

Ze parkeerden hun auto en liepen naar het havenkantoor. Een paar mensen waren aan het werk en iemand vroeg wat ze voor hen kon doen. Caitlin en Imogen identificeerden zich.

“Wij zijn op zoek naar een boot, met de naam Fabriqu e. Kunt u ons zeggen of deze bij u bekend is en waar we die kunnen vinden?”

“Ik zal het even voor u opzoeken, momentje alstublieft.”

Het meisje ging achter haar computer zitten en zocht in het systeem. Na een paar minuten kwam ze terug.

“Het spijt mij, maar die is niet bekend bij ons in de haven. Geen boot met die naam of iets dat er op lijkt.”

“Weet u het zeker?”

Caitlin wist dat dit een overbodige vraag was. Het was ook meer een reactie van teleurstelling omdat zij er zonder meer van was uitgegaan dat de boot daar moest liggen.

“Ja, ik weet het zeker en ik heb ook bij de passanten gekeken, daar komt de bootnaam ook niet voor. Weet u zeker dat u de naam goed hebt?”

Caitlin pakte de sleutel die Jenny haar gegeven had. Hij zat nog steeds in het plastic zakje om eventuele sporen niet te wissen. Ze liet het aan het meisje zien.

“De naam klopt en het lijkt er inderdaad op dat het om een boot gaat, maar helaas kan ik u niet helpen.”

“Hebt u alleen gekeken in uw huidige bestand en zo ja, kunt u dan ook zien of een boot met die naam hier de afgelopen maanden is geweest?”

“Daar heb ik niet naar gekeken, dat doe ik gelijk even.”

Het meisje tikte de gegevens in haar systeem en dat leek er even over te doen. Na enkele minuten had ze het antwoord.

“Ook dat levert niets op, het spijt me.”

“Dit is toch de enige jachthaven in Brighton?”

“Ja, dit is de enige. Er zijn er natuurlijk meer langs de kust. Shoreham bijvoorbeeld, of West Wittering. Trouwens, hebt u gekeken bij de boten van Brighton Marina Village?”

“Die staan niet hier geregistreerd?”

“Nee, dit zijn alleen ligplaatsen voor booteigenaren en passanten. Marina Village is particulier en heeft de registratie samen met het appartement. Als u doorrijdt naar de rotonde, dan ziet u aan uw linkerhand het kantoor van Brighton

Marina. Daar kunnen ze u mogelijk helpen, als het een inwoner van de Village betreft, natuurlijk.”

Caitlin bedankte het meisje en ze liepen terug naar de auto. Ze reden zoals het meisje had aangegeven en vonden inderdaad het kantoor. Ze parkeerden hun auto en liepen naar binnen. Binnen vroegen ze of de Fabriqu e daar geregistreerd was en zo ja, wie dan de eigenaar was.

“Ja hoor”, zei de man achter het scherm. “De boot is eigendom van Daniel Benton en die woont in appartement 861. Als u de weg inrijdt, dan moet u zijn bij het laatste blok huizen, St. Vincent’s Court. Hij zit in een binnenhoek maar dat wijst zich vanzelf. Ik zal de slagboom voor u openen. Kan ik verder nog iets voor u doen?”

Ze bedankten hem en liepen terug naar hun auto.

“Dat is snel gevonden”, reageerde Imogen.

“We hebben kennelijk geluk. Voor hetzelfde geld was hij hier ook onbekend geweest.”

Ze zetten hun auto voor het blok woningen en zochten naar nummer 861. Daar belden ze aan. Aanvankelijk gebeurde er niets, waarop Imogen nog eens aanbelde.

“Het heeft natuurlijk geen zin om te bellen als hij hier alleen woont”, grapte Caitlin. Toen hoorden ze geluid achter de deur, die vrij kort daarna werd opgedaan.

Een vrouw van achterin de dertig opende de deur. Caitlin en Imogen identificeerden zich.

“Bent u mevrouw Benton?”

“Nee, ik ben Susan Roland, een vriendin van Daniel. Wat kan ik voor u doen?”

“Mogen we even bij u binnenkomen?”

Imogen wachtte niet op antwoord en zette gelijk een voet door de deur, die daarna verder werd geopend. Ze liep door naar de living die een prachtig uitzicht bood op de binnenhaven van het complex. Voor de deur van de wo-

ning lag een schitterend zeilschip. Caitlin keek de vrouw aan.

“Sorry dat wij zo binnen komen vallen maar is dat de Fabriqu e?” Ze knikte naar de boot.

“Ja, dat is de boot van Daniel.”

“Is Daniel thuis?”, vroeg Imogen.

“Nee, volgens mij zit hij op zijn werk. Waarom vraagt u dat?”

“Omdat we reden hebben aan te nemen dat uw vriend, eh Daniel, mogelijk is vermoord.”

“Wat!?”

Ze keek hen verwonderd aan. Het viel Caitlin op dat ze niet echt schrok van de mededeling.

“Is hij in Amsterdam vermoord?”

“Hoe komt u bij Amsterdam?”

Nu was het de beurt aan Caitlin om verrast te zijn.

“Omdat hij daar momenteel voor zijn werk is.”

“Wanneer is hij daar naartoe gegaan en wanneer zou hij weer terugkomen?”

“Hij is vorige week woensdag naar Amsterdam gevlogen en volgens wat hij zei zou hij komend weekend pas weer terugkomen. Maar hoe komt u erbij dat hij vermoord is?”

Caitlin keek haar aan en vervolgens Imogen.

“Ik zei dat hij mogelijk is vermoord. We weten niet of hij het is. We hebben vanmorgen een lichaam gevonden van een man die dit op zak had.”

Ze haalde de sleutel van de boot uit haar zak en liet die aan de vrouw zien.

“Herkent u dit?”

“Ja, dat is zijn sleutel van de boot. Ik begrijp het niet.”

“Hebt u misschien een foto van hem? Omdat wij deze sleutel bij de man vonden, gingen we ervan uit dat hij de eigenaar van die sleutel en dus van de boot was. Het kan goed

zijn dat wij iemand anders moeten zoeken. Als u een foto hebt, is dat snel opgelost.”

De vrouw liep naar een kast in de kamer en opende een lade. Daar pakte ze haar iPad en startte die op. Toen liet ze een paar foto's zien.

“Kijk, dit is Daniel een paar maanden geleden. Ze zijn op de boot genomen en hier achter het huis.”

Imogen en Caitlin keken elkaar aan.

“Het spijt me dat we u zo aan het schrikken hebben gemaakt, dit is niet de man die wij gevonden hebben.”

“Godzijdank!”, riep de vrouw uit. “Maar wat doet uw dode man dan met Daniels sleutels op zak?”

“Dat willen wij ook graag weten, misschien dat Daniel daar iets over kan zeggen. Kunt u hem bellen?”

Onmiddellijk pakte zij de telefoon en belde hem. Het duurde even en toen hoorde beiden dat ze zijn voicemail kreeg. Ze sprak een boodschap in.

“Daniel, de politie staat hier. Ze hebben een dode man gevonden met jouw bootsleutels op zak. Kun je direct terugbellen?”

Caitlin keek haar aan en overwoog wat ze zou doen.

“Vindt u het goed als ik even de sleutels probeer? Ik neem aan dat er eentje van de woning is en de andere van de boot. Als dat klopt, dan hebben we daar in ieder geval zekerheid over.” De vrouw knikte toestemmend. Na enkele ogenblikken kwam Caitlin terug uit de gang. De sleutel van de deur klopte. Nu de boot nog.

De deur naar het terras werd geopend en Caitlin stapte op de boot. Susan en Imogen keken haar na. Even later kwam Caitlin terug.

“Ook dat klopt. Dan weten we in ieder geval dat de sleutels van hem zijn. Mocht hij u bellen, wilt u hem dan vragen ons te bellen. Wij komen later op de dag nog even bij u terug.

Dan hebben we een foto van het slachtoffer. Misschien dat u hem herkent en kunt identificeren. Is dat akkoord?”

De vrouw gaf aan dat het goed was en ook dat ze de hele dag hier bereikbaar was. Ze gaf hun haar telefoonnummer en ook het nummer van Daniel, zodat zij hem konden bellen.

“Ik hoop snel iets van hem te horen. Ik maak me toch wel ongerust.”

Op weg naar het bureau reden ze naar het forensisch laboratorium. Ze vonden Jenny bezig in de snijzaal waar hun slachtoffer op tafel lag.

“En Jenny, ben je iets wijzer geworden?”

“Het is eigenlijk heel simpel. De man is om het leven gebracht door twee kogels. Ik kan niet zeggen in welke volgorde hij deze heeft gekregen maar die in zijn hartstreek was dodelijk, niet de kogel in zijn buik. Er is geen sprake van een worsteling of gevecht. Je mag er dus van uitgaan dat hij zijn dader heeft gekend of dat hij verrast werd. Moment van overlijden is tussen vier en vijf uur vanmorgen. Verder zijn er geen uiterlijke kenmerken, geen operaties of tatoeages. Feitelijk was hij nog helemaal intact.”

“Heb je nog iets aan zijn kleren kunnen ontdekken?”

“Nee, niets bijzonders.”

“Zijn jullie achter zijn identiteit gekomen?”

“Nee, zoals je weet, dachten we dat hij de eigenaar van een boot zou zijn. De boot hebben we gevonden. De eigenaar van de boot is echter een totaal ander iemand dan deze persoon. We gaan nog wel even met een foto naar de vriendin van de echte eigenaar. Misschien kent zij deze man. Zij heeft geprobeerd haar vriend te bellen. Dat heeft nog niets opgeleverd. Hij zou in Amsterdam zijn. Dus hang er voorlopig een nummer aan. Hopelijk weten we over een paar

dagen meer. We duiken ook in het archief van vermiste personen. Heb jij een foto voor ons?”

Jenny liep naar haar werktafel en overhandigde een setje foto's.

“Mocht ik nog meer vinden, dan hoor je dat van mij.”

Toen ze op het bureau kwamen, zat haar hele team al te wachten. Ze vroeg hun aandacht.

“Wat we hebben, is het stoffelijk overschot van een man.”

Ze plakte de foto op het bord.

“Even dachten we hem aan een boot te kunnen koppelen maar de man en de boot horen niet bij elkaar. We gaan straks nog even kijken of deze man herkend wordt door de vriendin van de eigenaar.”

“Ze zal wel geschrokken zijn toen je haar kwam vertellen dat haar vriend dood was?”

Het was Owen die deze cynische opmerking maakte en Imogen dook er gelijk in.

“Dat jij nog beginnersfouten maakt, kan ik me voorstellen. Ik hoop dat je Caitlin iets slimmer inschat!”

“Het is goed, Imogen. Ik weet wie het zegt, dus schenk er geen aandacht aan. Zullen we verdergaan?”

Caitlin richtte zich tot Lauren en Brook met de vraag of zij nog iets wijzer geworden waren van de beveiliging bij het Royal Paviljon.

“Ze hebben een heel goed bewakingssysteem. Het komt er op neer dat alles van de afgelopen vierentwintig uur is vastgelegd. We mogen straks de opnamen halen en kunnen die dan rustig bekijken. Volgens hun zeggen is geen hoekje van het Paviljon en de tuinen ongedekt. Dus we hopen daar wel iets op te vinden.”

“Dat zou fantastisch zijn! Is er nog met bewakers gesproken?”

“Tot nu toe hebben we er drie van de tien gesproken. De

andere zeven zien we straks, als zij met hun shift beginnen. We hebben nog niet gesproken met degenen die dienst hadden. Zij komen straks weer op en dan praten we met hen.”

“Prima, meer hebben wij op dit moment dan niet. Jenny heeft ons ook nog niet veel geholpen met haar informatie, dus we moeten eens wat lijnen gaan uitzetten.”

Ze keek even rond en knikte naar Imogen om het vandaar van haar over te nemen. Ze wilde duidelijk maken dat Imogen weer helemaal terug was, dat haar positie onveranderd was, zodat er binnen het team ook niet over getwijfeld werd. Imogen begreep haar signaal, stond langzaam op en keek even rond.

“Courtney, de vriendin van de eigenaar van de boot is Susan Roland. Wil jij uitzoeken wat we over haar weten of te weten kunnen komen, maar doe het discreet. Ik wil niet dat ze er achter komt. Check rekeningen en check ook haar telefonische contacten van de afgelopen tien dagen. Hier heb je haar telefoonnummer.”

Terwijl ze dat zei, overhandigde ze haar een briefje waarop ze het nummer had genoteerd. Ze keek rond en kreeg een vage glimlach om haar mond.

“Owen, de boot waar we het over hebben, heet *Fabrique*. Dat is Frans voor ‘afgehandeld, afgewerkt’. Als je het mij vraagt een intrigerende naam voor een boot. Het is een Hunter 41. Dat stond op de romp, dus neem ik dat voor waar aan. Van het havenkantoor hebben we begrepen dat boten, ook passanten, worden geregistreerd. Wil jij zo vriendelijk zijn de gangen van deze boot na te gaan van de afgelopen zes maanden? Check alle havens aan de zuidkust van Engeland en check ook havens aan de overkant van de Noordzee, zoals Amsterdam en andere havens in Nederland, de Belgische havens en de Noord-Franse havens. Denk je dat je dat lukt?” Ze keek hem beminnelijk aan. Aan zijn gezicht was af te le-

zen dat hij hier niet op zat te wachten. Hij probeerde er onderuit te komen.

“Waarom concentreren we ons zo op die boot en een eigenaar als die niet eens dood is?”

“Even had ik gehoopt dat je het zou begrijpen. Laat mij het je uitleggen: dat is het enige dat we hebben. Het slachtoffer, zoals je weet, had de sleutel van de boot in zijn zak, dus?”

Hij legde zich erbij neer. Hij wist dat er geen ontkomen aan was. Imogen keek het team rond.

“Lauren, Brook, denken jullie morgen al iets te kunnen zeggen over de beelden die jullie gaan bekijken?”

“Dat zal wel lukken,” reageerde Brook, “we gaan er straks aan beginnen.”

“Prima, dan is dit het wel. Caitlin en ik rijden nog een keer naar de vriendin van Daniel Benton. Morgenochtend tien uur zien we jullie graag weer.”

Nadat Imogen had afgerond, gaf Caitlin aan eerst nog even bij Eliot binnen te lopen en dan naar Susan Roland te gaan. “Zie je zo!”

Eliot zat in zijn kamer achter een hele stapel papier.

“Ben jij je alvast aan het inlezen voor je nieuwe baan?”

“Dat zou je haast denken. Maar nee hoor, ik probeer orde op zaken te krijgen in de papierwinkel hier. Het lijkt me niet fair jou daar straks mee op te zadelen.”

“Ho, ho, is dat niet een beetje voorbarig? Ik moet nog benoemd worden.”

Hij keek haar lachend aan en in zijn ogen kon ze lezen dat het waarschijnlijk al beklonken was.

“Ik heb goed nieuws, hoofdinspecteur. Terwijl jij je vandaag bezighield met alweer een nieuwe zaak, heb ik uitvoerig met de commissaris gesproken. Hij heeft besloten